

ikke virker tilfredsstillende, saaledes at den skal ændres, i nogen Grad vilde holde sig tilbage, hvis Loven havde været af en lidt mere varig Karakter end det hidtil har været Tilfældet. Dette at have Love, der gælder for et helt eller et halvt Aar i saadanne vigtige Spørgsmaal som dette, om man overhovedet kan faa Lov til at blive boende i sin Lejlighed under samme Forhold som tidligere, er nu en Gang for lidt for de Mennesker, for hvem det er et vigtigt Spørgsmaal, og det skaber en stærk Utilfredshed og en Utilfredshed, som vist ikke er mindst i Lejernes Kredse, nemlig Utilfredshed og dermed følgende Frygt for, at Loven skulde falde bort og Lejerne derved stilles overfor ganske uforudsete Stigninger af Huslejen, som sikkert ikke vil være til at undgaa. Derfor tror jeg, at der ogsaa fra Husejernes Synspunkt vilde være vundet en Del ved, at man fra den Side indrømmede, at her var ikke Tale om en Lovgivning, som kunde tænkes at holde op i Løbet af nogle faa Maaneder. Jeg kan ikke tro, at nogen af de ærede Ordførere, som har omtalt dette Spørgsmaal, i Virkeligheden kunde tænke sig Muligheden af, at denne Lov kunde bortfalde paa det Tidspunkt, som fra en vis Side er foreslaaet i Folketinget. Det er vist umuligt, at Boligmarkedet til den Tid skulde være saa forsynet med Lejligheder, at man uden Risiko for en ganske urimelig Stigning af Huslejen kunde tage det Baand bort, som hidtil har holdt igen. Jeg for mit Vedkommende anser det for udelukket og synes, at man lige saa godt kan sige til sig selv og til alle andre, at man skal være forberedt paa en Lovgivning, som varer i hvert Fald saa og saa længe, og at det ikke nytter at bilde sig ind, at den kan afskaffes i Løbet af nogle Maaneder; det maa enhver, der ser dybere i Tingene, kunne indse. Hvis alle vil tage det Standpunkt, tror jeg, at der vilde opnaas, maaske ikke stor og ikke almindelig Tilfredshed med Loven, men i hvert Fald et vist Indtryk af, at det var nødvendigt at finde sig i de Bestemmelser, Loven giver, og dermed ogsaa vise større Villighed til at indordne sig under de Regler, den foreskriver. Af disse Grunde vil jeg anse det for meget heldigt, at Loven i den Skikkelse, som den forhaabentlig faar med de nødvendige Forbedringer, der er foreslaaede, kunde faa en noget længere Varighed, for at man derigennem kunde faa en større Stabilitet i hele dette Spørgsmaal, end Tilfældet hidtil har været.

Jeg skal tillade mig at gøre nogle Bemærkninger om de nye Bestemmelser, som findes i dette Lovforslag, og som ikke har været optagne i den tidligere Lovgivning om samme Spørgsmaal. Jeg maa sige, at jeg ikke i samme Grad som den ærede Ordfører for Venstre finder, at det er gennemgribende Forandringer, der er foretagne. Jeg finder, at de nye Bestemmelser i langt højere Grad er supplerende Bestemmelser, som man hidtil ikke har ment det nødvendigt at tage fat paa, men som man nu, belært af Erfaringen — og det er dog Erfaringen, der bør være os den bedste Læremester — har ment det nødvendigt at tage med. At drage møblerede Lejligheder med ind under Loven vil dog sikkert i hvert Fald i de store Byer findes ret nødvendigt. Det er jo ikke nok, at de Folk, som lejer en hel Lejlighed, skal være sikrede mod at trækkes stærkt op i Husleje. Det er lige saa nødvendigt for de Menneskers Pengepung, som kun lejer sig et Værelse eller to, at Huslejen har en rimelig Størrelse. Derfor har man ment det nødvendigt at tage disse Dele af Lejligheder med, hvorvel det naturligvis medfører en betydelig Udvidelse af Lovens Omraade rent sagmæssigt set, idet man faar en Mængde nye Spørgsmaal at afgøre. Derfor har man naturligvis saa vidt muligt villet undgaa at tage dette med. Men jeg tror, at jo længere de ekstraordinære Forhold bestaar, des nødvendigere bliver det at foretage Udvidelser, som supplerer Lovens Bestemmelser, Udvidelser, som man tidligere mente kunde undgaaes i Haab om, at Forholdene vilde bedre sig.

Naar der i Lovforslaget er indsat en Bestemmelse om, at Lejeforhøjelse skal kunne betinges af Reparationer eller Forbedringer, som skal foretages ved Lejligheden, synes jeg, det er en ganske selvfølgelig Ting. Det er jo netop en af de Grunde, som hyppig fremføres for at faa Lov til at tage forøget Husleje, at Udgifterne til Reparationer og lignende er stegt saa stærkt; men saa er det netop ogsaa rimeligt, at man knytter disse to Forhold til hinanden og gør den ved Reparationerne begrundede Huslejeforhøjelse afhængig af, at Reparationerne virkelig foretages. Jeg synes egentlig, at det er en saa selvfølgelig Ting, at man næsten skulde tro, det var unødvendigt at indsætte det i Lovforslaget. Tidligere troede man ogsaa, at det var unødvendigt, men det har vist sig, at det er nødvendigt, idet der findes Tilfælde, hvor man ved at tale om, at Reparationer af den ene eller den anden Art skal fore-